

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
IV. évfolyam 4. szám (31.) - 2007. április

Húsvét: énekel a szívünk...

A keresztény ember életében különös szerepe van az éneklésnek. Aki szeret, az énekel... Együtt énekelni pedig önfeledt dolog! Hogy is kezdődött a nagyhét története? Az utolsó vacsora után Jézus az apostolaival együtt zsoltárokat énekelve kiment az Olajfák hegyére. Tehát énekeltek... És hamarosan elszunnyadnak, Jézus vérrel verejtékezik, és megkezdődik a kálvária. Mennyi időnek kell eltelnie, hogy újra énekszóra nyíljon az ajkuk! Ahogyan Jézus testét bezárja a sziklasír, úgy zárja be az énekekre sokak szívét egy fájdalom vagy a reménytelenség. Krisztus feltámadásának nagy ajándéka ebben is átalakít minket. Húsvétkor nem csak Jézus sírja nyílik meg, hanem azzal együtt megnyílnak örömünk forrásai is. „Exultet”-re, örömeinkre

fakadunk. Ahogy egyik prédikációjában Szent Ágoston mondta a húsvéti allelújáról a IV. században: „Énekeljük az allelúját itt a földön,

hogy majd egyszer odaát biztosabban énekelhessük. Úgy énekeljünk, ahogyan a vándorok szoktak énekelni: Énekelj, de lépj tovább! Énekelve keress vigaszt a szükség idején, és ne csüggedj immár! Énekelj és lépj tovább!”

Ahogyan karácsony bensősége megtermette a maga bőséges ének-kincsét, úgy húsvét is teremje meg bennünk az ujjongás énekeit. „Visszhangozzék a nép szent éneke, bátran töltse be az Isten házá!” – hirdetjük meg a húsvéti öröm-

énekekben, hogy Jézus feltámadásával győzött a szeretet a bűn és a halál fölött.

Allelúja! Krisztus feltámadt!

Márton atya

Vers

Tollas Tibor

Hozsanna húsvét

Hozsanna húsvét! Künn a tavasz száll,
Sziklasírodból föltámadtál
És csodát műveltél megint.
Pusztta földünk virággá ébred,
Sok zsenge ág zsoldárt zeng néked,
Jézus, naparcod rám tekint.

Hozsanna húsvét! Hitünk sója,
Bénák, betegek gyógyítója
Fénypallosodtól a halál
Sötét szárnyával éjbe rebben,
Szétáradsz bennem győzhetetlen,
Romlandó testem talpra áll!

S futnék a fénynél sebesebben,
Húsvét tüzét a holt lelkekben
Gyújtani elvesző úton.
Hírül adni a beteg, fáradt
Társaknak újuló csodádat.
Hozsanna Néked, Jézusom!

NABIT

Várva vártuk a napot, ezt a rengeteg előkészülettel teli estét. Már egy hónappal előbb összeültünk, hogy pontosítsuk, mi legyen ezen a regionális Nagyböjti Ifjúsági Találkozón. Mindannyiunk szeme előtt ott lebegett az a rengeteg mosolygós arc, ami majd ott vár minket azon a bizonyos március 8-ai napon. Célunk az volt, hogy közösen készüljünk a Húsvétra, együtt hordozzuk Krisztus keresztyét. Az idén a Soroksár-Újtelepi plébánia volt a vendéglátó. *Zabán Klára*

*Rendhagyó rózsafüzérre gyűltünk össze ebben a különleges templomban: a fájdalmas olvasó titkait a plébániák közösségei keltették életre rövid jelenetek formájában. Némelyiken neveltünk, némelyikben a Bibliából olvastak fel, szinte mindegyikben megjelent valamilyen formában a szenvedő Jézus, és ami a legfontosabb: mindegyik közérthető, fiatalos nyelven mondta el mély értelmű mondanivalóját. Próbáltam koncentrálni, és szakmai megfigyelőből átalakulni olyan antennává, ami a külsőségeknél komolyabb dolgokat fog. Lassan a jelenetek után elmondott tizedek monoton mormolásból egyetemes, szemlélődő dicsőítéssé olvadtak szét. *Karay Gyöngyi**

Majd, hogy felengedjünk, lementünk, az altemplomba (a kriptába!) egy kis közös játékra. Kis helyen sok ember, nagy nyüzsgés, mosolygós s vidám arcok. Igazi szeretetölelés! Játékos feladatokat készítettek, az egységre, a közösségre összpontosítva. Mit is jelent az, ha egy társunk bajban van, s nekünk feladatunk őt felemelni, őt segíteni, önzetlen, tiszta szeretettel. Majd

összegabalyodtunk, és közösségünk papjainak volt a feladata, hogy ezt a csomót szétszedje, és újra gubanc nélküli körré tegye. Ezzel eljátszottuk azt, hogy - ha össze is gabalyodunk - mindig van, aki szétszedjen bennünket, csupán bizalommal rá kell hagyatkoznunk. Az Isten tenyerére kell tennünk magunkat, és hagynunk kell, hogy alakítsa életünket. Rá kell hagyatkoznunk, mert életünket egyedül ő válthatja meg.
Zabán Klára

*A mise prédikációját Márton atya mondta, akit még Esztergomból ismerek. Sokszor meg tud hökkenteni meglepő kijelentéseivel, naturalista megnyilvánulásaival, de egy biztos: figyelemfelkeltésre tökéletesen megfelelőek ezek az eszközök. Sőt, ezen túl is van szerepe ezeknek a furcsa megfogalmazásoknak: Márton atya szívétől a hallgató szívéig jutnak, anélkül, hogy szép szavakba, vagy költői képekbe kellene nyomorítani őket. „A keresztény élet olyan hajó, amiben hányni lehet, de kiszállni nem”... Az átváltoztatás szavai után halkán cincogva megszólalt egy gitár, a tétova hangok dallá formálódtak: Tested Jézus értünk függött... Véred Jézus értünk ömlött... A helyi plébános gyenge emberkeze hosszan tartotta a magasba a Testet és a Vért, mi meg néztük. A templom barátságos félhomályában csendesen énekelve járultunk áldozáshoz. A mise élményétől elnémult lelkek hamar feloldódtak a szeretetvendégség illatát érezve, és némán ünneplő gyülekezetből, nevető, vidám hívekké változunk, és Ő, Aki mindezt látta, nyilván velünk együtt mosolygott...
*Karay Gyöngyi**

Nyári hittantábor

Hittanosok! Gyermekek!

Nyári hittanos táborunk szervezése javában folyik. Idén külön lesz az alsós és a felsős hittanosok altábora, persze egymás közelében. A nyári programok tervezése miatt véssétek be naptárotokba az időpontot: **Felső hittantábor: 2007. július 7-15.** Az **alsó hittantábor** két nappal később kezdődik: **július 9-15.** Mindkettő a Börzsönyben, Bernecebarátiban! Készüljete!

Felső minitábor

Március 23-28. között megint volt felsős minitábor Vámosmikolán. Ez egy kicsit más volt, mint az eddigiek, ugyanis ez volt sorban a tizedik! Bár erre csak a szombati ebéd során jöttünk rá, amikor is a meglepetés süteményt megláttuk, amely a 10-es számjegyet formázta meg.

Én csak szombat reggel csatlakoztam a táborozókhoz. Szerencsére korán odaértem, így a reggelit már a többiekkel együtt fogyasztottam el. Sajnos az időjárás nem kedvezett a kirándulásnak, mert esett az eső. Dél előtt négy csoportra osztottuk a gyerekeket, és egy négy állomásos keresztút állomásait

jelenítette meg minden csoport. A rövid elmélkedés és felkészülés után mindenki előadta a maga jelenetét. Levezetésként egy rövid sétára indultunk még ebéd előtt, mivel kezdett javulni az idő. Délután már a kertben játszottunk zászlóablót, szerencsére elállt az eső. Majd mozizás következett. Megnéztük a *Kóristák* című filmet nagy kivetítőn, amit beszélgetés követett a filmről. Ezután tartottuk a szentmisét. Este - akinek volt még kedve - nagyot játszott. Másnap már nem sok mindenre volt idő, de szerencsére kisütött a nap, így mindenki vidámabb lett. Vasárnap a zenés keltegetés után reggeli tornával ébresztettünk fel mindenkit, majd reggeli, szentmise, pakolás következett, és egy kis játékra is maradt idő. A napsütés még hangulatosabbá tette a táborzárást.

Boda Péter

Vámosmikola – a tizedik alkalom

”Nyolc, leszakadt a polc, kilenc, kis Ferenc, tíz, tiszta víz...” Mi sem jellemezhetné jobban a legutóbbi felsős mini-tábor körülményeit, mint a jól ismert mondóka eme utolsó sora. Bizony, ez már a tizedik alkalom volt,

egyfajta jubileum, melyet meg is ünnepeltünk a hétvége folyamán, stílusosan 10-est formázó süteménnyel. Korábban nem is gondoltam volna, hogy ennyi lehetőség van az Albert kekszben, és a csokiöntetben! Na, de az édes dolgok mellett felmerült néhány akadály is, melyeket el kellett hárítani. Ott volt például az eső meg a sár, amely elmosta a szombati kirándulásunkat és a métázást. Ennek ellenére nem csüggedtünk, sőt...! Játszottunk sokat, beszélgettünk kiscsoportokban, filmet néztünk, zászlókat raboltunk, gyertyafényes szentmisén vettünk részt, megjelentettük a keresztút egy részét, elsétáltunk az Ipolyhoz, és köveket dobáltunk a folyóba, meg egymást... ja, ilyen nem volt. (Csak ötletként merült el, akarom mondani, fel.) Az egész úgy kezdődött, hogy megérkeztünk péntek este Vámosmikolára, a plébániára, egy hosszú és nagyon kanyargós buszút után. A berendezkedés után hagyományosan vacsora, majd mise következett. Mindezek után játszottunk még egy kicsit: karmestereset, szegény cicásat, túrósat. Az éjszaka viszonylag gyorsan eltelt, már csak azért is, mert számomra úgy tűnt, én vagyok az egyetlen, akinek némileg nehezebb esik korán kelni. A szombati napnak egy nagy adag lelkesedéssel és egy kiadós reggelivel vágtunk neki. A délelőtti lelki program alkalmával megpróbáltuk megjelenteni, megérteni és megélni Jézus keresztútjának néhány állomását. Kora délután pedig, a plébánia kertjében rohangáltunk – na nem céltalanul, természetesen nagyon komoly céljaink voltak: minél több zászlót szerezni a saját „térnegyed-csapatunknak”. Délután beültünk a moziba (mozi = projektor + laptop + fehér lepedő), ahol a pattogatott kukorica helyett ezúttal almaszeleteket

eszegettünk, miközben egy majdnem Oscar-díjas film kockái peregtek szemünk előtt. A 'Kóristák' igazán nagy élmény volt. Bevezetett minket a nevelés rejtelseibe, titkaiba: akció-reakció! vagy mégsem...? Sokat emlegettük ezt a hazaúton is, ami kellemesen napfényes volt, a szombati nappal ellentétben. Részemről nagyon jól éreztem magam a gyerekek és a többi segítő társaságában! Köszönöm, hogy nekem, viszonylag újoncnak is adtak a fent említett csokis sütiből! :) És ha valaki indíttatást érez magában, feltétlenül írjon egy rímeket a „tizenegy”-re, hogy a következő minitábornak is lehessen szlogenje!

B. Dóri

Nagybőjti lelkigyakorlat

Ketten vettünk részt (márc. 21-28 között) ezen a lelkigyakorlaton egyházközségünkben. A bevezető ünnepi szentmisét Udvardy György atya vezette. Szent Erzsébet, Salkaházi Sára élete volt a téma, valamint az ima, a derű, a szeretet, a szentgyónás értéke. Sára testvér életét egy szociális testvér mutatta be. Szó volt a böjtről is: milyen nehéz lemondani valamiről, pedig a legnagyobb éhség a Krisztus utáni éhség. Az egyik legfontosabb kérdés, hogy tudjuk-e közvetíteni otthonainkban a szeretetet. Az otthoni légkörben olyan Jézus arca, amilyen az életünk naponta a családban: örömteli vagy fájdalmas arc. Szent József ünnepe. Ahogyan az Isten rábízta Szent Józsefre Jézust, úgy bízta ránk is teljes kiszolgáltatottságában. Egy darab kenyérben, egy korty borban - ránk bízta az Oltáriszentségben. Megérinti-e a lelkemet, kit tartok a kezemben? Felfogjuk-e az örök Szeretetet? Azt mondta Hollai atya, ha nincs foganatja egy lelkigyakorlatnak,

akkor az csak önző időtöltés. Mi úgy éreztük Boda Évával, hogy velünk nem ez történt. Jó volt lélekben megpihenni Jézus lábánál! Engem minden lelkigyakorlat közelebb visz Istenhez. Még messze vagyok Tőle, ezért sok-sok lelkigyakorlaton szeretnék részt venni. Ezen a lelkigyakorlaton is sokat töltöztünk és lélekben megerősödve tértünk haza. Istennek legyen hála és köszönet Márton atyának!

Imádságos lélekkel:

Pappné Erzsike

Ifjúsági lelkigyakorlat

A nagybőjti lelkigyakorlat (márc. 16-18.) derűs hangulatban telt számomra. Az idei alkalommal vettem részt először a hittanos csoporttal ilyen programon. Előre elterveztem, hogy figyelni fogok arra, hogy nyitott legyek és aktívan vegyek részt a programokban. Jó volt megtapasztalni, hogy egy lelkigyakorlat nem arról szól, hogy mindenképpen „le kell tenni valamit az asztalra”: egy ilyen, az evangélium üzenetére és egymásra figyelő társaságban a nyitottság egészen természetesen jön. Pénteken este érkezünk meg úticélunkra, Csolnokra, amely egy kis falu a Dorogi-medencében. A nap szentmisével zárult. Szombaton reggel (és vasárnap reggel) korán keltünk, és átmentünk a szállásunk mellett álló Nepomuki Szent Jánosról

nevezett templomba zsolozsmázni. A beszűrődő hajnali fényben, a hűvös falak között a csöndben ezt igazán hangulatosnak találtam. Még a tömjénfüst illatát is érezni véltem a levegőben. A nap legnagyobb része lelkibeszélgetéssel telt. Délután átmentünk Bajótra, ahol történetesen a pestszentlőrinci hittanos csoport tartott lelkigyakorlatot. Őket látogattuk meg. Érdekes színfoltja volt Csolnoknak Ibolya néni, a plébános házvezetőnője, hitoktató, aki ottlétünk alatt a segítségünkre volt. Amikorra megöregszem, szívesen lennék én is egy ilyen lendületes házvezetőnő egy plébánosnál. Ami pedig igazán mélyen érintett, az a figyelmesség, összetartás, szeretet és harmónia, ami betöltötte az egész atmoszférát, és amelynek egy közös forrása volt: a nagybőjti tisztulás, töltekezés, a krisztusi szeretet átélése és továbbadása. Még egy lépéssel közelebb kerültem én is a nagy célhoz.

Pánczél Tímea

Egy befejezetlen levél

Szia!

Nos, egy kis lelki ajándék félét csatolok neked ehhez a levélhez. Valójában sok minden (nagyjából Isten) közrejátszott, hogy eljussak idáig. Márton atya ifjúsági találkozón elmondott prédikációja volt, ami döntő hatással bírt. Lényeg a lényeg, hogy én szoktam írni, és ebből született életem első olyan írása, ahol Jézus nevét leírom. Azért küldöm el éppen ezt, mert hittan nélkül én úgy gondolom, hogy nem jutottam volna el soha idáig... Persze nem arra gondolok, hogy Jézus nevét leírjam, hanem például hogy imádjak élni. Azért merem ezt így leírni, mert az élet imádatában is magát Istent

imádom. Másfelől pedig ez az egyik legfrissebb irományom. Nincs befejezve, de szinte egyik írásom sincs. Szóval fogadd szeretettel ezt a kis írást.

Üdv: B. Bettina

Robog a buszom, én magamban zúgok, mint egy neoncső. Megpillantok egy hatalmas törött szárnyú fenyőangyalt. Nem is akármilyet, egy arkangyalt. Kőbánya-Kispest arkangyala. Miközben a metró felé tartok, nézem a fetrengő, kéregető angyalokat. Látom arcukban tükröződni a törött szárnyú arkangyalt. Ők az én védangyalom. Magasztos kérdések, létezek-e, élek-e - a miérték felhőözöne -, nem repítenek sehová. Őrzőangyalom éhes tekintete leránt az életbe, őriznek, hogy ne vesszek el a szavakban. Egy szemvillanás, egy kérő mozdulat és már nem kérdés, hogy élek-e. Tetre szólít sajgó szívemben Jézus. Nincs több kérdés bennem, mikor négykézláb szeretetért vonyító embereket látok. Beléjük rúgnak siető, keserű sorstársaik. S tudom, hogy szétmarcangolnának, tudom hogy kevés egy falat, egyetlen szívcafát... Mégis úgy érzem, valamit tennem kell. Persze tovább haladok mellettük...

Csíksomlyói Passió

- az egyik leprás élménye -

Kerületünkben öt plébánia fiataljai összefogtak, és március 30-án este fél 8-kor előadtuk a Csíksomlyói Passió-játékot a műemlék kápolnánál, a Nyúl-dombon. Először Henrik atya köszöntötte az egybegyűlteket. Ezután elkezdődött a passió. Ádám és Éva bűnbeesésével kezdtük. Amikor eljutottunk oda, hogy én, mint leprás mentem Jézushoz, hogy könyörüljön rajtunk, nagyon át tudtam élni, hogy régen mit is élhettek át a leprások, hogy kiközösítették őket. Mikor Jézushoz mentem a csengővel, ugyanezt éltem meg, hogy mindenki menekült tőlem és fűjjoltak rám. Amikor Jézus azt mondta, hogy, 'feloldozlak, immár nincsen már vétkeitek, tisztulásokokat máris nyerjétek meg', ekkor úgy éreztem, mint gyónás után, mikor a pap azt mondja, hogy 'Isten megbocsátotta bűneidet, járj békével'! Repültem, a föld felett jártam 3m-re. Amikor elértünk ahhoz a részhez, hogy Jézust keresztre feszítik, NAGYON fájt, hogy őt bántják, aki semmi rosszat nem tett e világon, csak mindenkinek jót akart. Őt bántják, pedig engem is Ő gyógyított meg. És amikor meghalt, elsötétült minden. Mária ott térdelt a kereszttel, és énekelt a fiához,

nagyon szomorú volt. A végén közösen elmondtunk egy Miatyánkot, és a közönség lassan elment.

Zámbó Anikó

Hát hol is kezdjem, mint az egyik szereplő (katona), belülről nézve más volt az egész. Már jóval az előadás kezdete előtt elindultam otthonról, mert megígérttem, segítek az előkészületekben is. Székek, padok pakolása meg ilyesmi... Lelki ráhangolódásként egy rövid misén is részt vettünk, még az előadás előtt a közelben lévő kis kápolnában. Nagyon megindító volt számomra, hogy mindenki mondott könyörgést a misében. Mire visszaértünk a domb másik oldalára, már kezdett gyülekezni a nézők serege. Egész sokan voltak fiataloktól az idősebbekig. Mikor elkezdődött a játék, már nem is izgultam annyira, bíztam a gondviselésében és reméltem, sikerül az előadás. Sajnos a technika ördöge azért jelen volt, a kihangosítás nem volt a legjobb. De ezen mi nem tudtunk változtatni, ezért elfogadtuk így. Jó volt látni, hogy a többi szereplő is megpróbálja a legjobb formáját mutatni, és ez ösztönzően hatott rám. Mikor sorra került az a jelenet, amiben már én is részt vettem, éreztem, bármi is lesz, ezt fogja látni mindenki, nem lesz második próbálkozás. Csak egyszer lehet megcsinálni mindent, ezért még jobban próbáltam figyelni a többiekre is. Persze voltak dolgok, amik a próbákon másként voltak, de tudtam, nem szabad leragadni sehol. Az előadás végére érve úgy éreztem, jól sikerült, és ebben mások is megerősítettek később. Szép zárásnak éreztem a végén, hogy mi szereplők visszamentünk a kápolnába még egy rövid időre imádkozni. Ez valahogy bekeretezte az egész programot

a részünkről. Örülök, hogy részese lehettem ennek a passiójátéknak.

Boda Péter

Ebben a passióban Mária Magdolna szerepét kaptam. A tavalyi plébániai misztériumjátékban is őt játszottam, azzal a különbséggel, hogy akkor Jézus lábát kellett megkenni. Itt azonban ezt a magdalai nőt házasságtörésen kapják és meg akarják kövezni... Egy kicsit féltettem a bőrömet, mert az a gondolat járt a fejemben, milyen színben tüntetnek fel engem, és a Tv-ben is leadják... Hát igen kellemetlen. De felülemelkedve a gyengén bennem motoszkáló aggodalmamon, átéltem Magdolna helyzetét és - mivel magam is gyakran vétkezek - irgalomért könyörgtem Istennél... Ezzel a karakterrel sokat lehet viccelődni, mint ahogy azt a többiek meg is tették: rám ragasztották a „házasságtörő asszony” becenevet, és ha megláttak, már mondták is: „Hol van egy kő? Hadd dobjam rá!” Ám a bűnös asszony szerepe egy kicsi, de nagyon súlyos mondanivalót kíván bemutatni az embereknek, akik őt elítélik. Jézus reakciója váratlan mind a zsidók, mind a félelemtől reszkető asszony számára. Az üzenet pedig ez: Isten irgalma végtelen... Igyekeztem ezt átadni a nézőknek. Sokat imádkoztunk az előadásért, és úgy éreztem, hogy passiójátékunk az Isten gondviselő szeretetében lett becsomagolva, mint egy ajándék, ami a Szentlélek segítségével száll a közönség felé, betöltve missziós küldetését... Mikor elmegyek a domb mellett, hiányérzetem támad. Hiányoznak a többiek, akikkel együtt szerepeltünk és a szentmisék, amiket Zoli atya mutatott be a műemlékkápolnában... Olyanok voltunk, mint

egy kis család. Köszönöm Uram, hogy részese lehettem szent kereszted titkának!

J. Marcsi

Városmisszió

A városmisszió jelentős esemény lesz a magyar katolikus egyház életében, ezért mindenkit arra buzdítunk, hogy lehetőségeihez képest vegyen részt benne. Sok naprakész információ található az alábbi honlapon:

www.varosmisszio.hu

Virágvasárnapi passiójáték

Mindeddig nem értettem, hogy miért kell virágvasárnap is passiót énekelni, mikor ott a nagypénteki. Ez túlzás, gondoltam... Az idei virágvasárnap nagy ajándék számomra. A passiójátékban nem akartam részt venni, de végül azért csak beálltam tömegszereplőnek. Semlegesen vettem részt a próbákon, aztán a főpróbán, majd a misén sem hagyott nyugodni valami, amikor a tömeggel együtt én is üvöltöttem, hogy „Keresztre vele!”. Igen, leesett a tantusz, hogy nap mint nap keresztre feszítem Jézust, pedig 5 perce még nagy keresztyény voltam. Egyszeribe megértettem, hogy olyan vagyok, mint

amilyen volt Jeruzsálem majd 2000 évvel ezelőtt: hozsannázok Jézusnak, majd pár nap múlva halálát követelem. Csatt, ez nagy pofon, bűnös vagyok a Golgota kínjai miatt, legalább úgy, mint a zsidó főpapok. Ez a pofon javulásra szólít, és felkészít nagyhét drámájára, de tudom, hogy húsvétkor a pofon helyét Jézus majd megsimogatja. Köszönöm.

Czinege János

Megtisztelő volt számomra, hogy Márton atya megkért, hogy idén én játsszam Máriát. Sokat törtem a fejem, hogy miért pont rám esett a választás. Aztán rájöttem... Az utóbbi időben az életem két szó köré rendeződik: az alázat és az engedelmesség. Ez az a két fogalom, amivel én egy kicsit hadilábon állok... Sokszor kérem Jézus segítségét, hogy ezen változtatni tudjak. De a változás nem könnyű. Jézus egészen különösen válaszol erre a kérésemre. Szemléljem Máriát, aki a legnagyobb fájdalmak között is kimondta az igent. Nézzem azt az asszonyt, akit Isten megbízott Fiának felnevelésével... Mit érzett Mária?... Napokig ezen gondolkodtam. Többször is megnéztem Mel Gibson Passióját, mert ebben a filmben nagyon jól kirajzolódik Mária szenvedése. Különösen az a jelenet tetszik - amit virágvasárnap is megjelenítettünk -, amikor Jézus és Mária

találkoznak a kereszttúton. Jézus elesik a kereszttel, és Mária odafut hozzá. Itt vagyok! Itt vagyok! – mondja és átöleli Jézust. Jézus erőt merít a találkozásból, és azt mondja: Anyám! Nézd! Mindent újjá teszek... Milyen az ő kapcsolatuk?... Nekem nagyon fontos volt, hogy ezt átgondoljam, mert a célom az volt, hogy mindazok, akik néznek engem, ne ragadjanak le annál, ahogyan éneklek, hanem meglássák Jézus és Mária, Mária és Isten kapcsolatát. Ők annyira egyek, hogy nem szükséges, hogy beszélgessenek, mert tudják, mit gondol a másik... Jézus találkozik anyjával a kereszttúton. Egymás szemébe néznek... Vajon mit mondtak egymásnak?... Mi csak azt látjuk, hogy Jézus feláll, és tovább megy. Mária ott áll a kereszt alatt. Teljesen megzavarodva. Mindaz, amiért élt, amiért áldozatokat hozott, ami egész életét kitöltötte, annak most egyszerre vége. Fiát tartja karjai között, aki immár visszatért Atyjához. Végül erőt vesz magán és elengedi Jézust: „Menj fiam, menj! Munkádat elvégezted már. Menj fiam, menj! Rád most az Úrnak trónja vár...” Mikor kimondja e szavakat, az égre tekintve, meglátja Szent Fiát az Atya jobbján, és így folytatja énekét: „Hagyd itt a vért! Hagyd itt a sok gyűlölködőt! Hagyd itt Fiam! - látva Jézus dicsőségét - Térdel majd oltárod előtt, ki ellenedre tört. Menj csak, hisz gyászol immár örökké a föld. Fiam! Menj hát hol hozzád minden jó. Vár rád a menny, megváltó, édes megváltó...”

A tanulság számomra pedig az, hogy törekednem kell, hogy szorosabb kapcsolatba kerüljek Istennel, hogy Jézus legyen az egyetlen, akihez ragaszkodjak. Mert ha Ő jó helyen van az életemben, akkor minden megvan, ami számít. De ehhez engednem kell

Istennek, hogy alakítson. Igent kell mondani!... Köszönöm, hogy így szeretsz. Hogy így segítesz nekem!

J. Marcsi

Liturgikus sarok

Március 22-én másfél tucat érdeklődő részvételével elindult egy beszélgetés-sorozat plébániánkon, mely a templomi szertartások méltóságteljesebbé, szervezettebbé tételét, a közösségépítést, a liturgikus tér megszépítését tűzte ki céljául. Az együttes gondolkodás nagyon hasznos volt, nemcsak számos jó javaslatot sikerült összeírni, de megtettük az első lépéseket afelé, hogy ezek a javaslatok mihamarabb átkerüljenek a gyakorlatba is. Mindehhez nagyon sok világi segítőre lesz szükség, akik a szentmisék előtt-alatt vagy azokon kívül kisebb-nagyobb feladatokat vállalnak.

Az egyik - lelkes támogatásra talált - ötlet az volt, hogy induljon egy rovat itt, a plébániai újságban, és ezzel párhuzamosan a faliújságon is, melyben a liturgia (szertartás) egy-egy mozzanatának jelentését magyarázzuk. Olyan mozzulatokra, mondatokra gondoltunk, amiket már több százszor, több ezerszer elvégeztünk, hallottunk, és épp a begyakorolt rutin miatt nem biztos, hogy pontosan értjük a bennük megbúvó szimbolikus értelmet.

Húsvét lévén az ősi keresztény köszöntésről való rövid elmélkedéssel kezdjük ezt a „Liturgikus sarok”-nak elnevezett sorozatot. Az őskeresztények húsvét hetében, a húsvétvasárnaptól a következő vasárnapig tartó, fényes hétnek is nevezett időszakban nem a

szokásos üdvözlési formulákkal köszöntötték egymást, ha találkoztak, hanem egy felkiáltással: Krisztus feltámadt! Amire a válasz: Valóban feltámadt! Keresztény hitünk teljessége benne van ebben a két mondatban: nemcsak vallásunk fundamentumát fogalmazzuk meg vele, hanem a válasszal tanúbizonyságot teszünk személyes hitünkről is.

A húsvét éjjeli liturgia halkan, visszafogottan indul, és fokozatosan fényesedik ki. Előbb csak hajladozó gyertyalángok gyúlnak, majd a Glória alatt felzúg a három napja néma orgona, megszólalnak a harangok, hogy kisvártatva felzengjen az Alleluja. Az öröm egyre áradóbb, egyre hangosabb, s a liturgia végén a pap ezzel az ősi köszöntéssel fordul a hívekhez: Krisztus feltámadt! Amire harsog a válasz, személyes hitünk megvallása: Valóban feltámadt!

Bakó Dorottya

Ha az őskeresztényeknek autójuk lett volna...

A tavalyi tavaszi szünet végén fogalmazódott meg bennünk: másként fogjuk ezt jövőre csinálni! Az az egy-két nap, ami szünet címén a gyerekeknek adatik, nagyon kevés, hogy a

mindennapi hajtásból kiszakadjanak, megálljanak, pihenjenek, töltekezzenek.

Úgy döntöttünk, az iskola engedélyével az idén a nagyhetet szabaddá tesszük, hogy a húsvétot testben-lélekben kipihenve ünnepelhessük. Hazánk egyik legszebb (de egyben legtávolabbi) táját választottuk ki pihenésünk helyszínéül. A tervezgetésre némi árnyékot vetett az a tény, hogy ötfős családunk egy hétre elegendő cókókját egy Suzukira kellett bízunk, amelynek számos jó tulajdonságát számba vevő listán a tágas raktér sajnos nem szerepel.

Kezdeti aggodalmaskodásunkat nagy nyugalom váltotta fel: sok jó ember kis helyen is elfér (a csomagjaival együtt); nem fontos minden nap tiszta zokni; most az egyszer az alvóállatok is itthon maradhatnak; az sem tragédia, ha mindenki ölbe vesz egy kisebb csomagot... Bár mikor ezt az utóbbi ötletet a családi kupaktanács elé terjesztettük, éreztük, hogy a három és fél órás út békessége veszélyben forog.

Egyszer csak, indulás előtt másfél nappal csöngött a telefon. Egyházközségünk egyik tagja (aki tudott az utazási tervünkről) hívott: „Szívesen cserélek veletek autót. Az enyém jó nagy, biztonságos, nincs is rá szükségem a következő napokban.”

Első gondolatunk az volt, hogy nem fogadhatjuk el, hiszen bármi történhet az autóval - meg egyébként is ... olyan nehéz elfogadni a segítséget. Aludtunk rá egyet, aztán döntöttünk: a jó Isten tálcán kínálja nekünk, meg kell tanulnunk elfogadni!

A bepakolás egy álom volt: minden igyekezetünk dacára a csomagtartót nem sikerült teljesen megtöltenünk, pedig több napi hidegélelmet is vittünk magunkkal a kirándulásokra és a

célterület kiskereskedelmi egységekkel való esetleges hiányos ellátottságára gondolva. A dimbes-dombos utakat járva is sokszor tettünk a Suzukira nem éppen hízeltő összehasonlításokat kétezer köbcentis motorral és elektromos tükrökkel ellátott újdonsült járművünk erényeit méltatva.

Szép és tartalmas napok után szerencsésen hazaértünk baj nélkül, feltöltődve. A „batár” ismét igazi gazdáját szolgálja, mi pedig a hűtlenül gyorsan elfeledett Suzukinknak való örvendezéskor felidéztük Pelikán József gátör bölcs szavait: „kicsit savanyú, kicsit sárga, de a mienk”.

Mikor megköszöntük ezt a számunkra nagy segítséget, annyi volt a válasz: „Örülök, hogy segíthettem, isteni sugallat volt.” Megtapasztalhattuk ebben a testvéri gesztusban azt, amit a Szentírás ír az öskeresztényekről: „Mindenük közös volt, és mindenkinek adtak belőle, a szükséghez mérten.” (ApCsel 4,32).

Köszönjük, drága Mennyei Atyánk, hogy sugallataid halló fülekre és szerető szívekre találnak! Köszönjük, hogy nagy szeretettel tanítasz bennünket az alázatra: tudjuk elfogadni a segítségedet, ne mindent önmagunktól, a saját erőnkől akarjunk megoldani; tudjuk Rád bízni magunkat! (B. család)

Hirdetések

Minden péntek este 7 órától (ill. már a szentmise vége után) egy órás **csendes szentségimádás** van templomunkban. Rövidebb időre is lehet betérni imádkozni.

A Nyugdíjas Klub összejöveteleit minden második hétfőn tartjuk (az év páros heteiben) a plébánián, legközelebb **április 16-án, reggel 8 órától 11-ig,**

amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre.

Plébániánkon **Baba-mama klub** működik. Minden csütörtökön reggel ½ 10-től ½ 12-ig várjuk a kisgyermekes anyukákat gyermekeikkel a Cserkészházba beszélgetésre, találkozásra.

Péntekenként az esti szentmisét Márton atya celebrálja. Előtte egy órát gyóntat. Első péntekenként különösen hívom a híveket, és a misét plébániánkért ajánlom fel.

Gitáros ifjúsági énekkarunk szeretettel várja a régi és új énekkarosokat. A próbák időpontja vasárnap reggel 9-től van.

Nagy szeretettel hívunk újabb ministránsokat az oltár szolgálatára.

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és ünnepnap:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznapi: Minden reggel 7 órakor; este 6 órakor: hétfőn, csütörtökön és pénteken.

Litánia: Vasárnap az esti szentmise előtt fél órával.

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Elsőcsütörtökön az esti szentmise után **szentségimádás Jézus Szíve tiszteletére**.

Gyóntatás: A reggeli szentmisék előtt és alatt. Vasárnap a szentmisék alatt. Minden pénteken du. 5-től 6-ig.

A plébániahivatal felfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, béralkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Plébániai hittancsoportok a 2006/2007-es tanévben:

CSOPORT	IDŐPONT
Óvodások (3-5 év)	Csütörtök ½ 5 óra
Óvodások (5-7 év)	Hétfő ½ 5 óra
1. osztály	Kedd ½ 5 óra
2. osztály	Szerda ½ 5 óra
3. osztály	Kedd ½ 5 óra
4. osztály	Szerda 4 óra
5. osztály	Kedd 6 óra
6-7. osztály	Szerda ½ 6 óra
8-9. osztály	Hétfő 6 óra
Ifjúsági (10. oszt.-tól)	Csütörtök ½ 8 óra
Felnőtt kezdő hittan	Hétfő ½ 9 (páros heteken)
Házassági hittan	- hónap 4. hetének keddje ½ 9 - hónap 2. hetének péntekje ½ 9
Felnőtt Bibliaóra	Hétfő ¼ 8 óra (páratlan heteken)

A hittanok helyszíne a plébánia kertjében lévő „Cserkészház”, amelynek bejárata a Címer u. felőli oldalon lévő kertkapunál van.

**A hittancsoportokhoz az év folyamán
is lehet csatlakozni.**

S z e r e t e t t e l v á r u n k !

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: sztimrepleb@mail.datanet.hu). Felelős kiadó: Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. Felelős szerkesztő: Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczk@freemail.hu. Internet: www.communio.hu/pestszentimre